

DOKOŘÁN

ÚNOR
2017

CENA 25,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

při zkoušení inscenace muzikálu *Chaplin* mě dostihla nutková otázka, kterou jsem pak postupně položil několika kolegům: „Co děláš nejráději?“ A z mého malého soukromého sociologického průzkumu vyplynulo, že převážná většina dotázaných zakotvila svou konečnou odpověď u výkonu své práce, i když první spontánní odpovědi většiny dotázaných bylo, že prostě nejráději ze všeho spí. Což není nic zvláštního, když jiný, velký a zcela profesionální sociologický průzkum postavil v pořadí devíti fyzických lidských slastí spánek na prvé místo... Jenže člověk žije svůj aktivní život zásadně v bdělém stavu, a tak při následném přemýšlení, co je pro koho nejradoštější činností, vyhrála nakonec práce, v našem divadelním prostředí lépe řečeno kreativní práce. Ta, která tolik souvisí s bdělým sněním, při němž si tvůrce představuje, jak z „ničeho“ tvoří „něco“.

Použil jsem slovo nic, ačkoliv si dobře uvědomuju, že může být zavádějící, když v případě našich divadelních profesí jsme na počátku přece jenom už ledasčím vybaveni. Já jako režisér například scénářem a v případě hudebního kusu navíc i klavírním vybavením a partiturou. Ovšem při veškerém nadšení z báječného příběhu a skvělé hudby ve skutečnosti neexistuje **nic**, co by se dalo předvést divákům, dokud se to skrze mnoho rozličných činností neuskuteční – nezmaterializuje. Je to jako v mnoha jiných uměleckých profesích, kdy sice materiál existuje, ale dílo z něj vytvoří až následná práce. Jako například Michelangelův David vysochaný z mramorového bloku, který byl údajně tak výjimečný, že o možnost učinit z něj sochu svedli souboj hned dva géniové. Leonardo da Vinci a nakonec úspěšný Michelangelo Buonarroti. Často si kladu otázku, co by z toho kamene vzniklo, kdyby jej získal velký Leonardo. A i kdyby z něj vysochal Davida, byla by to zcela jistě naprosto jiná socha. „...když dva dělají totéž...“ A tak je to i s materiálem, který nazýváme divadelní hrou, byť její zpracování není konečné, tak jako v případě kamenného bloku.

Jedna divadelní hra – různí tvůrci a každý z nich s ní logicky naloží po svém, neboť každý z ní nalézá něco jiného a skrze své bdělé snění – skrze svou fantazii vytvoří z „ničeho něco“. Něco osobitě svého. Jsou samozřejmě různí „tvůrci“. Na jedné straně ti, kteří ctí dramatikovo dílo a svou fantazii a následnou materializaci je povyšují do jiné dimenze, a na extrémní druhé straně jsou to ti, kteří použijí textový materiál pouze ke své osobní exhibici. V této souvislosti si vzpomínám na kreslený vtip malíře Milana Zezuly, našeho kdysi báječného scénografa, který ztvárňuje zoufalého režiséra, jenž místo klíče k zámku hledá zámek ke svému klíči. (Zámek zde zastupuje dramatikův text a klíč režisérovu koncepci.) O obdobné režisérské zvůli píše jeden z kritiků ve své recenzi následovně: „...po zhlédnutí této inscenace, která tak stupidně zneužila velký Shakespearův text, navrhuju, abychom otevřeli hrob tohoto génia a přesvědčili se o tom, že leží na břiše, neboť se musel zajistit v hrobě obrátit...“ A pak dodává: „Ovšem, čert ví, v jaké poloze se po jiných, podobně stupidních inscenacích svých textů, vlastně před včerejší premiérou nacházel.“

Ona totiž i ta kreativní práce tolik související s bdělým sněním má své zákonitosti, které vycházejí z takových fenoménů, jakými jsou soudnost, vzdělání a v neposlední řadě úcta a láska k jiným lidem.

Těším se na shledanou s vámi na našich scénách při uskutečňování toho, co u nás děláme ze všeho nejráději!

Stanislav Moša, ředitel MdB

Moderování předávání cen divácké ankety Křídla se ujali Zdeněk Junák, Jan Brožek a Tomáš Slezák.

Režiséři večera Alan Novotný a Patrik Bořecký svěřili úvodní výstup Lence Bartolšicové.

Cenu kolegia revue Dokořán získala Markéta Sedláčková za roli Edith Piaf v inscenaci Vrabčák a anděl.

Cenu osobnost sezóny předal ředitel divadla panu Ing. Lubomíru Hartmanovi, předsedovi představenstva firmy CAREN, a. s.

Pánové Stanislav Moša, Jiří Morávek, Ivo Medek a Lubomír Hartman pokřtili ročenku mapující uplynulou sezónu.

Hana Holíšová a Katarína Ptáčková jako účastnice hasičského plesu vesnice „Mrštíkov“.

Cenu bezpečného zázemí si odnesl dlouholetý pracovník malířny Jaroslav Buben.

Zdeněk Helbich převzal cenu Nejvýraznější tvůrčí počín pro Christopa Weyerse, která mu byla udělena za scénografii k muzikálu TITANIC.

LISTOVÁNÍ

Scénu na chvíli ovládli Kateřina Marie Fialová a Ondřej Studěnka.

Komédie Splašené nůžky v režii Mikoláše Tyeca získala cenu Nejoblíbenější inscenace sezóny.

Jaroslav Záděra udával tempo vystoupení divadelní techniky.

Nejoblíbenější herečku zvolili diváci již potřetí Andreu Zelovou.

Sára Milfajtová a Aleš Slanina zazpívali společný duet.

Aleš Slanina se stal Nejoblíbenějším hercem sezóny.

S trochou humoru přispěli Jakub Uličník a Lucie Bergerová.

Závěr večera patřil Zdeňku Junákovi, soubor mu popřál k pátkulatému jubileu.

Erica Jong (1942), americká spisovatelka a básnířka, která se proslavila svojí prvotinou *Fear of Flying* z roku 1973, zabývající se ženskou sexualitou, prodalo se jí přes 20 milionů výtisků a nastartovala druhou vlnu feminismu. Byla čtyřikrát vdaná a své manželské zkušenosti často přetavovala do svých knih. Z její poezie jsem si dovolil pro vás vybrat a přeložit báseň *Sunday afternoons*.

Miroslav Macek

Nedělní odpoledne

Jsem sama doma,
u psacího stolu,
jak o nedělních
vždy jsem sedávala,
když navracel ses,
náruč roztouženou,
a objal jsi mě rukama
už s vůní jiných žen.

Vždy myslím na tě
takto o nedělních.

Tvá hlava vždy se sklonila
tak zvláště dětsky
ke mně –
vždy rozčuchaná, v očích divokost.

A skončili jsme záhy na podlaze,
ty odřeniny cítím dodneška.
Vždyť znáš mou lehce zranitelnou kůži,
už nikdy se jich zcela nezabavím.

Vždy myslím na tě
takto o nedělních.

„Divadlo spojuje všechna umění –
a my, herci, jsme misionáři.“

Anton Pavlovič Čechov (29. 1. 1860,
Taganrog, Rusko – 15. 7. 1904,
Badenweiler, Německo),
ruský dramatik a prozaik.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

RYBA Larry David

foto: Tino Kratochvíl

Režie Mikoš Tyc

POTMĚ

17. a 31. PROSINCE 2016

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCĚŇĚ

Alena ANTALOVÁ

**v rozhovoru se senátorem
a ředitelem brněnské Hvězdárny
a planetária Jiřím Duškem**

Lidé si myslí, že astronomové v noci pozorují hvězdy a ve dne spí. Moderní astronomie je samozřejmě jiná. Jak je to ale u herců? Ta nejviditelnější část práce se také odehrává večer, takže v noci pracujete a ve dne spíte?

Kéž bych mohla! Děti ale musí do školy, školky, mám velkou rodinu a musíme fungovat, je to náročné a já spánek potřebuji, takže pokud nemám představení, jdu s dětmi v osm hodin spát. Loni jsem skončila 31. prosince, to proběhlo poslední představení *Mary Poppins*. Prosinec byl skutečně krutý, když jsem nehrála já, hrály dcery. V divadle jsem byla stále... Ale Ježíška jsem stihla, dopoledne jsem napekla i uklidila.

Vy jste jedna z hvězd Městského divadla Brno, vyznáte se ve hvězdách?

Moc ne, ale moje babička, ta je znala a taky věděla úplně všechno, byla to moudrá žena. Měli jsme doma takovou zajímavou mapu hvězd. Můj pradědeček byl ředitelem textilní továrny, která vytiskla obraz hvězdné oblohy na plátno pro výstavu Expo v Montrealu (1967) do Československého pavilonu. Originál je v Technickém muzeu v Praze a ta naše je zkušební tisk. Je to obrovská vzácnost. Můj dědeček z legrace říkal, že si kvůli ní vzal moji babičku za ženu. Ale třeba Velký a Malý vůz na nebi najdu. A taky Polárku. To zase ano.

Do divadla si chodím odpočinout.

Lidé věří, že hvězdy mohou předvídat naši budoucnost, věříte v astrologii?

Problém je, že chceme všechno vědět, myslíme si, že na všechno přijdeme. Mně se zdá, že je to hloupost. Taky jsem si nechala udělat detailní rozbor podle hvězd, horoskop. Jsem narozená ve znamení Lva, ale nic z toho pro mě neplatí. Od jisté doby se tím nezabývám, nechávám věci plynout a nesnažím se do nich zasahovat rozumem. Co se mám dozvědět, se dozvím v pravý čas.

Ono je také otázka, co je současnost, budoucnost – to jsou pro laika jednoduché, ale pro astrofyzika složité pojmy. Protože, co to znamená – tady a teď?

Moje veliká snaha je dokázat tady a teď na sto procent žít, protože jen to má pro mě smysl. Do-

*S Janem Mazákem
v inscenaci Frank V.,
režie: Hana Burešová*

kázat rozpoznat pravdu a lež, nic si nenamlouvat, být nohama na zemi, to je někdy velmi náročné. *Chtěla jste někdy cestovat do minulosti? Chtěla byste něco znovu prožít? Nebo něco změnit...*

Pro mě je nejdůležitější život, který žiju teď, a nechci nic měnit nebo vracet. Protože všechno jsem udělala tak, jak jsem to v ten moment nejlépe uměla. I když se to teď třeba zdá hloupé nebo naivní, vím, že jsem to měla prožít a poučit se z toho. Zdá se mi, že mně jako Aleně Antalové je čím dál tím líp a život mě velmi těší. Každý den s mými dětmi mi dává pocit, že jsem svobodnější, volnější, a doufám, že to tak bude i pokračovat. Život je strašně krátký a frčí strašným tempem a já ho chci prožít v radosti... Takže k vaší otázce: Ne, minulost nechci měnit.

Mám dvaapůlletého syna a před měsícem se nám narodila dcera, vy máte čtyři děti, jak to probíhá zvládáte?

Ano, mám čtyři děti a jedno jsem ještě vyvdala. Už jedno dítě vám vezme všechny nervy a všechny síly, všechny zásoby. Ty další děti... to už je jedno, už je všechno pryč... je to někdy hrozně těžké, ale i hrozně krásné. Já jsem moc ráda, že se nám povedlo mít takové děti.

S Johanou Gazdíkovou a Janem Mazákem
v inscenaci Malý rodinný podnik,
režie: Petr Gazdík

No ale zvládat to, logisticky...

To je vysoká škola logistiky, máme všechno naplánované na 5 minut, a když se někdo zpozdí, tak je průšvih. Děti vyzvedávám ve 12.30 a do představení mám plno, kroužky a tak. Pomáhá mi ale už šest let manželova sestra – svačinky, žehlení, úklid. Pro mě je důležité, že mě můj muž ještě neopustil a že je doma veselo. Jsem šťastná, že mi moje rodina dovoluje si zaskočit zahrát do divadla, pro mě je to radost se „trápit“ jiným příběhem. Takže já si vlastně chodím do divadla odpočinout.

Nedávno jsem vyslechl zajímavou přednášku. Ve Spojených státech už od 30. let minulého století probíhá unikátní výzkum – sleduje se osud tisícovky lidí, zkoumá se kvalita jejich života. Hlavní závěr je, že největší přínos pro kvalitu života má dobré rodinné zázemí.

To máte určitě pravdu, proto jsem tak ráda, že mám svého manžela, který mě baví, je veselý a taky nás zabezpečí. To, že já nemusím svojí profesí vydělávat, je velmi osvobozující. A taky je to fešák.

Nemůžeme vidět do budoucnosti, nemůžeme změnit minulost, ale určitě máte nějaké plány.

Loni to byly tituly Mary Poppins, Zamilovaný Shakespeare, ale jaké další role vás čekají, na co se můžeme těšit?

Teď nevím, v čem budu obsazená dál, jistou dobu jsem měla i na rok dopředu stanovenou, kdy kde přesně budu. Teď bych si moc přála, abych dál životem pokračovala v tomto rozpoložení, tak jak se teď cítím, to považuji za svůj velký úkol a sen. **Takže máte ráda uspořádaný život s jistými prvky chaosu?**

Ano, musí to být živé, to je to nejpodstatnější. To, že ta kytička ve vás není umělohmotná, abyste cítili emoce a rozpoznali, co je pravda a co lež. Když se někdo zeptal slavného mexického spisovatele Miguela Ruize „Jak teda mám rozeznat pravdu od lži? Je to tak blízko a tak podobné...“, tak mu tento moudrý pán řekl: „Nevěřte ničemu, ani tomu co říká někdo jiný, ani tomu co říká vaše podvědomí, a v ten moment se automaticky veškerá lež rozplyne a zůstane jenom pravda. Protože pravda nepotřebuje, aby jí někdo věřil. Ona prostě JE.“ A to si vždycky řeknu a ony to ty hvězdy nějak zařídí.

Foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

MUZIKÁL

CHAPLIN

Book by
Christopher Curtis & Thomas Meehan

Music and Lyrics by
Christopher Curtis

Režie
Stanislav Moša

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

21. LEDNA 2017

RODINNÉ ZLATO

Zdeněk BUREŠ

Začněme, jak se říká, od kolébky, vedla vás rodina k lásce k umění, ke kultuře?

Můj dědeček byl kapelník, nevěnoval se mi v hudební výchově nějak intenzivně, ale učil mě psát noty, i když vlastně dodnes nevím, co jsem psal. A upozorňoval mě, kde zpívám špatně, já jsem totiž od malička hodně zpíval. A maminka taky dobře zpívala, u ní jsem měl dobrý vzor.

Měl jste tehdy nějaké slavné umělecké vzory?

Když jsme si konečně koupili televizi, tak jsem se stal televizním dítětem a strašně jsem měl rád všechny komedie, grotesky. Miloval jsem Laurela a Hardyho. Samozřejmě jsem se viděl vždycky jako Hardy, protože přece jenom jsem byl kulatější. A začal jsem si takto doma hrát před zrcadlem, vyráběl jsem si dokonce knírky z bavlnky nebo vlny, co jsem sebral mamince. To trvalo tak do třetí, čtvrté třídy. Pak u mě tento styl nějak upadl a začal jsem se zajímat o přírodní vědy a už jsem se viděl spíš jako vědecký pracovník.

Jak se stalo, že jste dal nakonec přednost divadlu?

Na učení jsem se setkal s kamarádem, oba jsme byli odchovanci Šimka a Grossmana a začali jsme vymýšlet povídky a různé dialogy, dokonce jsme s nimi vyhráli několik mládežnických soutěží. Přidali jsme se pak k ochotnickému souboru a mně to divadlo už zůstalo. I když pozor, přírodní vědy mě neopustily, to mě baví pořád.

Následovala JAMU, kde máte vystudovaný obor činoherní i muzikálový. Kdo vám vštípil řemeslo, od koho jste se učil?

Můj hlavní pedagog byl Jiří Tomek, dále paní Jana Janovská nebo Rudolf Krátký, muzikál nás učil pan Richard Míhula, což byl zdejší režisér, když to bylo ještě Divadlo bratří Mrštíků. A jeho kolegou byl hudební skladatel Ladislav Štancel.

Odtud přišla nabídka nastoupit do angažmá Divadla bratří Mrštíků?

Dá se to tak říct, já jsem o to dokonce moc stál. Protože pro mě toto divadlo bylo jediné, které by mě v Brně zajímalo.

Jak to tehdy bylo s muzikálý?

Když jsem nastoupil, dělali jsme ještě několik muzikálů, které většinou režíroval Ríša Míhula, ten na naši scénu v té době uváděl už americké muzikály. Ale já jsem dělal spíš vedlejší role,

protože přece jenom tady byli naši muzikáloví velikáni Liba Kafková, Eva Gorčicová, Karel Janský. Ale dělali jsme i hudební komedie, takže jsem si v tomto směru prošel hodně velkou školou.

Divadlo čekala transformace z Divadla bratří Mrštíků na Městské divadlo Brno. Nechtěl jste to ani v tom nejistém období zkusit jinde, opustit tu brněnskou loď?

Nechtěl, jednak proto, že jsem Stanislava Mošu znal už ze školy, dokonce jsme spolu spolupracovali při jeho přijímacích zkouškách. A Standa Moša tady mnohokrát dělal asistenta režie a potom i režíroval sám, takže jsem věděl, že s ním se dá leccího dosáhnout. Velmi brzy po revoluci přišla slavná éra těch našich muzikálů, kdy to začalo *Sny svatojánských nocí*. A to tady byla parta, která táhla za jeden provaz a všichni jsme měli stejný divadelní názor, takže to vůbec nesměřovalo k tomu, abych měl zaječí úmysly.

Máte raději komedie nebo tragédie?

Ony neexistují komedie a neexistují tragédie, všechno je tragikomické. Vždyť takový je přece život. Člověk je takový hodně tragikomický tvor, má v sobě tolik chyb a vystihnout ty chyby vedle nějakého vážného tématu, to je takové krásné hledání, najít něco, co toho člověka určitým způsobem shodí, co ho ukáže třeba lidštějším, než je jako literární nebo divadelní postava napsaný. To je zábavné hledání.

Dáváte přednost klasickým dílům nebo původní tvorbě?

To je titul od titulu. Mnohdy jsme třeba velice překvapení, jak se ujme klasická tvorba nebo některé starší hry. Například teď děláme Dürrenmattova *Franka V.* Dürrenmatta jsem i já původně vnímal jako vyčpělé, zkostnatělé, staré divadlo, které nemůže člověku nic říct. A najednou je to naprosto současný autor, současná hra, která obsahuje všechny ty lidské typy a ukazuje nádhernou kritiku toho dnešního způsobu života. A není to jenom v té zločinnosti, ale vůbec v tom jednání lidí mezi sebou a ve vztazích.

To ale nebylo vaše první setkání s režisérkou Hanou Burešovou, jak se s ní pracuje?

Výborně. Jednak s ní máme velmi kamarádský vztah, ale hlavně, co je nejdůležitější, důvěřujeme si navzájem. Ona má strašně moc různých nápadů, ale má vždycky vizi postavy a ta se třeba rozchází s tou mojí vizí. A pak spolu tak trošku

S Alanem Novotným, Jiřím Resslererem a Igorem Ondříčkem v inscenaci *Frank V.*, režie: Hana Burešová

zápasíme, ale už máme dohodu, že já to udělám pokakžde jinak a pak z toho vybereme to nejlepší, takže zahazuje to, co já nabízím a většinou se nakonec vrátíme k tomu, co byl úplně prvotní nápad, protože ta intuice mnohdy zahraje víc než nějaké strašné krkolomné vymyšlení.

Jste trémista?

Ne. Největší trému jsem měl, když jsem poprvé vystupoval ještě na ochotnické scéně tady v brněnském Semilassu a hrál jsem tam první roli, čerta v nějaké pohádce, a vlastně jsem měl úplně první slovo na jevišti. A vylézal jsem z kotle, ale já jsem z toho kotle snad ani nemohl vylézt, to bylo hrozné, ten hlásek, co ze mě šel, to bylo příšerné.

Jak jste na tom se studem, v Limonádovém Joeovi jsme vás mohli zahlédnout na scéně jen v nedbalkách...

To je ve prospěch inscenace. Měl bych možná problém s tím, kdybych měl být úplně nahý, protože on už taky dnes na mě není pěkný pohled (smích).

V Keanu IV. jste se na jevišti potkal s velkým improvizátorem Bolkem Polívkou. Jak jste na tom s improvizací, pohotovými reakcemi, legráckami na jevišti?

Tento způsob herectví mě vždy přitahoval. Já si myslím, že jsem na jevišti pohotový. Ale, a to mě učil Jiří Tomek, nesmí to být mimo postavu.

Improvizovat se musí vždycky v intencích té postavy, v jejím jazyce, v jejím způsobu myšlení, v její době. Dělat něco jenom jako fórek, to je špatně, to nemám rád.

Ještě pořád se špičujete s Martinem Havelkou jako Plukovník Jan Špička v inscenaci *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Vy jste jedna ze stálé původního obsazení, změnila se inscenace?

Inscenace se změnila už během prvních repríz. Hlavně s Martinem Havelkou jsme si tam nadělali několik „špilců“, které vyplynuly ze situace, ty právě vznikly určitou improvizací během představení, a už jsme je tam nechali. V té mé roli jsme se spolu alternovali ještě s Jiřím Tomkem, nějaký čas mě střídal i Milan Horský, ale pak už to zůstalo na mně. A postupně se změnila další spousta herců.

V *Mary Poppins* jste ztvárnil mořského vlka Admirála Buma. Cestujete rád, lákají vás samotného dálky?

Já jsem „zápečník“. V cestování jsem se nejvíce vyřádl právě díky tomuto divadlu, protože jsme hráli na zájezdech přes léto zejména po německy mluvících zemích. Jednak s *West Side Story*, jednak jsme jezdili se *Sny svatojánských nocí*. Už jsem se asi nacestoval dost. Je pravda, že mě kdysi popadla taková ta mořská mánie, ale potom jsem si koupil chatu, a to už mi bylo líto ji na léto opustit a odjet pryč. Teď jsem si ještě

S Vojtěchem Blahutou v inscenaci *Podivný případ se psem*, režie: Mikoláš Tyc

na stará kolena koupil baráček, tam je taky práce dost, a z toho baráčku už se mi nechce, je to na vesnici, já jsem odykl Brnu, tomu množství lidí, a tam je mi nejlíp.

Diváci vás mohou znát z rolí věřících biskupů, pastorů, jezuitů. V co věříte vy, pan Zdeněk Bureš?

Ač jsem byl vychováván v křesťanské rodině, tak právě přes ty vědy jsem dospěl k názoru, že nad námi nic není, že je to všechno řízeno přírodními zákony. A dlouho jsem měl toto přesvědčení. Pak nastaly různé životní situace a zjistil jsem, že spirituálnost je k životu potřebná k určité spokojenosti, k vyrovnanosti. A nemusí to být žádná bigotní náboženská nekritická víra. Ona stačí jenom ta víra, že něco je. Takže nejsem církevně organizovaný věřící, ale mám svou víru a patřím mezi takzvané „něcisty“, od slova něco, že něco je.

Splnil jste si už svůj herecký sen nebo na něj ještě čekáte?

Mít sny, mít plány je pro život ta nejhorší věc. Protože když se nesplní, tak je člověk frustrovaný. A někdo se s tím třeba neumí vyrovnat. Ale vzít život ze dne na den, brát co přijde! Pro někoho, kdo má nějaké vize do budoucna, to je možná hodně obyčejné, anebo pohodlné, to svým způsobem taky. Nicméně se říká takový fór: Pánaboha nejvíc rozesměješ, když mu sdělíš své plány.

V jednom starším rozhovoru jste vyslovil přání hrát hry, ve kterých se budete cítit dobře a které se budou líbit divákům, plní se vám to?

Jsou takové hry. Velice rád hraju *Podivný případ se psem*. Protože to je něco zvláštního, svým způsobem to ukazuje příběh někoho, kdo se vymyká běžné populaci, ale celá inscenace je jen o jednom, jak se k sobě lidé chovají. Jak jsou buďto pokrytečtí, používají milosrdné lži, nebo jsou naopak příliš kritičtí. A když se mám o toto podělit s diváky a vidím, že oni to takto chápou a je na konci představení veliký ohlas, tak je to strašně příjemné, že se můžu účastnit něčeho takového. Na podobné téma rád hraju i *Pískání po větru*, taky je to o nedorozumění lidí mezi sebou, je to o pokrytectví, o zaběhlých stereotypech. A přitom je to nádherně poetické představení.

Zkoušel jste zúročit své mnohaleté divadelní zkušenosti i jako pedagog?

Zkoušel, asi šest let jsem na JAMU učil nejenom muzikálovou výchovu, ale učil jsem spolu s Vlastou Fialovou i melodramy, které byly za našich studií povinným předmětem, což si myslím, že je velká škoda, že už se dnes neučí. A taky jsem jeden čas učil umělecký přednes na konzervatoři.

Rozdáváte rady mladším kolegům? Jak spolu vycházíte?

Snažím se, velice se snažím, protože toto divadlo má jedno velké štěstí, tady jsou úžasně talentovaní lidé. Jenže ten talent není všechno. Ono je zapotřebí taky získat trochu toho řemesla a naučit se uvažovat třeba jiným způsobem na tom jevišti, než by se normálně uvažovalo, anebo než je takové to primární uvažování při prvním přečtení hry. Trošku jít za roh nebo víc do hloubky. A s tím jim velice rád pomůžu. Protože nejenom, že je to obohatí v tom jejich talentu, ale prospěje to taky celkově nám všem a výsledku inscenace. A mně není lhostejné, co tady před diváky dáváme.

A naopak, jak přijímáte rady od kolegů vy? Troufne si vůbec někdo? Co vy a kritika?

Hlavně kolegové vrstevníci mi říkají svoje nápady, ale já si vždycky obhájím to svoje. Kritiky si přečtu, zajímá mě, co o mně napíšou, ale více mě zajímá, co píší o celé inscenaci.

Máte se pořád ještě co učit?

Určitě, pořád. Herec, protože má ztvárňovat různé postavy, různé lidi, typy, profese, tak musí o všem aspoň něco vědět, takže to všeobecné vzdělání, ten všeobecný rozhled, encyklopedické znalosti, to je myslím velice důležité.

Stále máte pracovní povinnosti i mimo divadlo, pořád se věnujete dabingu, za který jste v minulosti získal i několik ocenění?

Pořád ještě dělám dabing, sice tady v Brně už je práce méně, ale občas zajedu i do Prahy něco udělat. Hodně se tady v Brně začalo dělat v rozhlasu, tam velice často spolupracuji

a rád, protože rozhlasovou práci jsem vždycky preferoval, ta mi byla velice milá.

Komu propůjčujete hlas v poslední době?

V poslední době to byl seriál *Lovci zločinců*. Ale na kontě mám několik známých herců, zadaboval jsem si Bena Kingsleyho, Woodyho Allena, Petera Sellerse. Taky jsem dělal seriál *Star Trek*, tam jsem za tu dobu nadaboval dvě postavy a s oběma americkými herci jsem se setkal. S filmovým hercem panem Phillipsem a s panem Shimermanem dokonce dvakrát a velice jsme si sedli, protože on je taky divadelník, dokonce si založil svoje shakespearovské divadlo. Padli jsme si do noty a loučili jsme se jako staří známí, i když já jsem mu nerozuměl ani slovo (*smích*). Naštěstí jsme měli mezi sebou překladatelku.

Máte při vší práci dost času na koníčky? Stále ještě rád houbaříte, zahradničíte a vaříte?

Přibýly nějaké další?

Houbaření ubylo, protože tam, co mám chalupu, moc lesů není, i když už jsem tam houby taky našel. Za poslední léta jsem se vrhl na léčivé byliny, takže to mě teď nejvíc baví. Jinak vařím stále, uvařím si, co si utrnu na zahrádce, protože jsem téměř stoprocentním vegetariánem, bezmasá kuchyně mi totiž připadá mnohem zajímavější a chuťově pestřejší. Ale když mě někdo pozve, tak si i to maso dám. A když se scházíme s dřívějšími kolegy, jsem vždy pověřen, abych uvařil i guláš.

Text: (míma),

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

BISKUPSKÝ DVŮR 2017

open air představení pod věžemi Petrova

červen – červenec 2017

Již poosmé budete moci prožít poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, pod noční oblohou v romantických zákoutích Biskupského dvora Moravského zemského muzea, do kterého se vrátí muzikály *Noc na Karlštejně*, *My Fair Lady (ze Zelňáku)* a *Radúz a Mahulena*. Letošní novinkou, kterou uvedeme ve světové premiéře, bude muzikál z brněnských pověstí a legend *Brněnské kolo!*

Předprodej zahájíme již 1. února 2017!

pátek	16. 6.	20.30	Brněnské kolo - premiéra
sobota	17. 6.	20.30	Brněnské kolo
neděle	18. 6.	20.30	Brněnské kolo
pondělí	19. 6.	20.30	Brněnské kolo
úterý	20. 6.	20.30	Brněnské kolo
středa	21. 6.	20.30	Brněnské kolo
čtvrtek	22. 6.	20.30	Brněnské kolo
pondělí	26. 6.	20.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)
úterý	27. 6.	20.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)
středa	28. 6.	20.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)
čtvrtek	29. 6.	20.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)
pátek	30. 6.	20.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)
neděle	2. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
pondělí	3. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
úterý	4. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
čtvrtek	6. 7.	20.30	Noc na Karlštejně
pátek	7. 7.	20.30	Noc na Karlštejně
sobota	8. 7.	20.30	Noc na Karlštejně
neděle	9. 7.	20.30	Noc na Karlštejně
pondělí	10. 7.	20.30	Noc na Karlštejně
středa	12. 7.	20.30	Brněnské kolo
čtvrtek	13. 7.	20.30	Brněnské kolo

Další podivný případ se psem

Divadlo netvoří jen herci, režiséři nebo scénografové. Stejně jako inscenace netvoří jen postavy, rekvizity a kulisy. V divadle se vyskytuje spousta „neviditelných“ osob, bez nichž by celek nefungoval správně. Inspicient, osvětlovač, zvukař, uvaděčka, šatnářka, nápověda... Nikoho z nich běžně během představení nevidíte, přesto jsou důležití. Nová divácká sekce od agentury Cognito.CZ je na webu také v zákulisí, dokáže však ušetřit spoustu času.

Prvotní impuls přišel právě z agentury Cognito.CZ. V divadle drnčely telefony, kolegyňe vyřizovaly hromady e-mailů od diváků a administrativní práce ohledně vstupenek nám ubírala mnoho energie. Pak vznikla divácká sekce, která usnadňuje nejen naši práci, ale hlavně šetří čas vás, diváků.

Do divácké sekce se přihlásíte přes naše webové stránky. V pravém horním rohu je ikona pro přihlášení. Stačí jen zadat svůj mail, který používáte pro nákup vstupenek, vymyslet jednoduché heslo a prvotní registrace je hotova. Tímto končí formalty a můžete se začít těšit z výhod. Divácká sekce vám zjednoduší návštěvu divadla – od číhání na vyprodaná představení až po upozornění, že večer nesmíte zapomenout do divadla přijít.

Přehledně na jednom místě vidíte, jaká představení vás v příštím měsíci čekají. Hned víte, že v sobotu jdete na činohru, ve čtvrtek na muzikál. Můžete si také nastavit

upozornění na blížící se představení a na váš e-mail v určený čas přijde zpráva. Vyberte si, zda chcete upozornění dostat ráno v den představení, týden nebo měsíc dopředu.

A kde je ten pes?

Jistě se vám někdy stalo, že jste chtěli jít na představení a ouha – bylo vyprodáno. Navíc některé inscenace jsou tak žádané, že je prakticky nemožné na ně sehnat lístky. Pro tyto beznadějně případy máme řešení – a nemyslíme tím online soutěž v klikání při zveřejnění nového programu nebo okupování pokladny v brzkých ranních hodinách. V divácké sekci si jednoduše nastavíte tzv. „hlídacího psa“ na vybrané inscenace a my vám pošleme e-mail, jakmile se objeví volná místa.

Pod režisérským dohledem agentury Cognito.CZ jsme udělali vše pro to, abychom vám „administrativu“ okolo zážitku z divadla maximálně zjednodušili.

Jsmo digitální agentura, která se stará o online komunikaci a internetový marketing značek. Své služby dodává klientům z ČR – ČSOB, Alza.CZ, Home Credit, ACTIVE 24, T-Mobile – ale i z celé Evropy.

HRAJEME

Thomas Meehan, Christopher Curtis: CHAPLIN

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charleho Chaplina. Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Cenu Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, dospělého a stárnoucího muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vskutku jen ti nezasvěcenější.

Základní výpověď je pak Chaplinovo osobní poslání, které spočívá v jeho celoživotním odhodlání jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Ryměš nebo Marco Salvadori, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Lukáš Janota nebo Robert Jícha, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková, Hana Holišová nebo Viktória Matušová a další.

John Steinbeck: O MYŠÍCH A LIDECH

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 příběh o dvou tuláčích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce, na základě vlastních zkušeností. A dal mu hned dvojí podobu: prozaickou a dramatickou. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na raně do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákově smrtící laskání myši a šteněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit...

Titul Steinbeckovy novely a divadelní hry vedle svého základního významu odkazuje k básni Ro-

berta Burnse *Myška*: „Nejllepší plány myši a lidí / nejednou pýr jen a plevy sklídí.“ Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu. Sociálně laděný obraz světa s linií individuálního příběhu spojuje postava Lennieho Smalla, jednoho z těch lidí, které „Bůh nedodělal“. Protiklad tělesné síly a duševní slabosti zde zcela naplňuje steinbeckovský kult primitivů chudých duchem, jejichž nezpůsobilost pro život je na tomto světě vyvažována jejich blízkostí k Bohu a přírodě i prázákladními atributy laskavého lidství.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Ondřej Studénka, Jakub Uličník, Karel Mišurec, Ladislav Kolář, Jan Brožek, Kateřina Marie Fialová, Viktor Skála, Martin Havelka, Alan Novotný a Igor Ondříček.

Larry David: RYBA POTMĚ

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval vloni ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „*Stojí Ryba potmě za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!*“ napsal recenzent *Guardianu*.

Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty cizelované mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtipu. Inscenaci vám představíme pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za nepoměrně nižší cenu!

Ryba potmě je příběhem ušlápnutého, sebeironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manuely, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá... Zdanlivě nekomiální téma rodinného úmrtí vyvažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie je výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zdeny Herfortovou.

Režie: Mikoš Tyc

Hrají: Viktor Skála, Zdena Herfortová, Katarína Ptáčková, Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Josef Jurásek, Erika Kubáková, Mária Lalková a další.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

1.2. st	19.00	Malý rodinný podnik	M2017
2.2. čt	19.00	Malý rodinný podnik	X2017
3.2. pá	19.00	Malý rodinný podnik	T2017

Malý rodinný podnik

1.2. st	19.00	Chaplin	
2.2. čt	19.00	Chaplin	A4/AB4
3.2. pá	19.00	Chaplin	A5/AB5

4.2. so	14.00	Chaplin	
4.2. so	19.00	Chaplin	
5.2. ne	18.00	Chaplin	
6.2. po	19.00	Chaplin	

9.2. čt	18.00	Ostrov pokladů	PPP/P18
10.2. pá	18.00	Ostrov pokladů	PP1

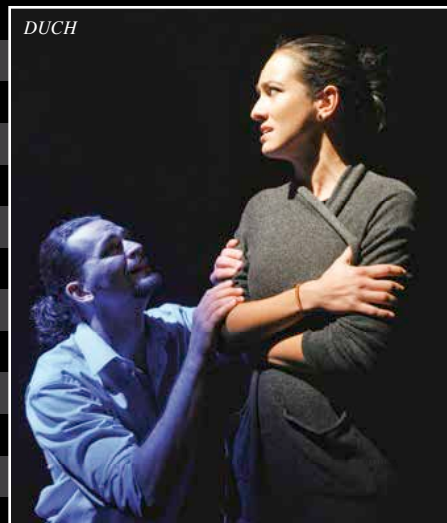
11.2. so	14.00	Ostrov pokladů	
11.2. so	18.00	Ostrov pokladů	

12.2. ne	18.00	Ostrov pokladů	
14.2. út	18.00	DUCH	

15.2. st	19.00	DUCH	
16.2. čt	18.00	DUCH	

17.2. pá	19.00	DUCH	
18.2. so	19.00	DUCH	

19.2. ne	18.00	DUCH	
----------	-------	------	--

DUCH

1.3. st	19.00	Zamilovaný Shakespeare	
2.3. čt	19.00	Zamilovaný Shakespeare	A4
3.3. pá	19.00	Splašené nůžky	

5.3. ne	18.00	Podivný případ se psem	
6.3. po	19.00	Podivný případ se psem	

7.3. út	18.00	Jezinky a bezinky	
8.3. st	19.00	Jezinky a bezinky	

9.3. čt	19.00	Splašené nůžky	
10.3. pá	19.00	O myších a lidech	A5

11.3. so	18.00	O myších a lidech	
12.3. ne	18.00	Donaha!	

13.3. po	19.00	Donaha!	
14.3. út	18.00	Donaha!	

15.3. st	18.00	Ryba potmě	SP
16.3. čt	18.00	Ryba potmě	

17.3. pá	18.00	Skleněný pokoj	
18.3. so	18.00	Skleněný pokoj	

19.3. ne	19.00	Ryba potmě	D
20.3. po	19.00	Ryba potmě	A1

21.3. út	19.00	Ryba potmě	E2
22.3. st	19.00	O myších a lidech	AB3

23.3. čt	19.00	O myších a lidech	C4
24.3. pá	19.00	O myších a lidech	AB5

25.3. so	19.00	O myších a lidech	AB6
26.3. ne	18.00	Splašené nůžky	

27.3. po	19.00	Vrabčák a anděl	
28.3. út	19.00	O myších a lidech	C2

29.3. st	19.00	O myších a lidech	A3
30.3. čt	19.00	O myších a lidech	AB4

31.3. pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare	zadáno
----------	-------	------------------------	--------

3.3. pá	14.00	Bítlis	
3.3. pá	19.00	Bítlis	A5/AB5
4.3. so	19.00	Bítlis	P

5.3. ne	19.00	Bítlis	D/E7
6.3. po	19.00	Bítlis	A1/AB1

7.3. út	19.00	Bítlis	E2/C2
8.3. st	19.00	Bítlis	A3/AB3

9.3. čt	19.00	Bítlis	C4
10.3. pá	19.00	Bítlis	C5/E5

11.3. so	14.00	Bítlis	
11.3. so	19.00	Bítlis	A6/AB6

12.3. ne	18.00	Bítlis	
13.3. po	19.00	Bítlis	

14.3. út	19.00	Bítlis	A2/AB2
15.3. st	19.00	Bítlis	

16.3. čt	19.00	Bítlis	A4/AB4
19.3. ne	14.00	TITANIC	

19.3. ne	19.00	TITANIC	
20.3. po	18.00	TITANIC	PPP/P18

21.3. út	18.00	TITANIC	PP1
24.3. pá	19.00	Chaplin	C5/E5

25.3. so	14.00	Chaplin	
25.3. so	19.00	Chaplin	

26.3. ne	18.00	Chaplin	
28.3. út	18.00	Bítlis	

29.3. st	18.00	Bítlis	SP
30.3. čt	18.00	Bítlis	

31.3. pá	19.00	Bítlis	
----------	-------	--------	--

Simon Mawer: SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářková nebo Pavla Vítázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Vojtěch Blahuta, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

Joseph Kesselring: JEZINKY A BEZINKY aneb Arzenik a staré tety

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nesmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v mílém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, pří-

jemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajské pohodě se však dějí věci nadměru podezřelé! A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Martin Havelka, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Evelína Kachlůřová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán: BÍTLIS

Který kluk v šestnácti letech nezakládal kapelu? Který kluk jednou netoužil před zaplněným stadionem už prvním hrábnutím do strun kytary vyvolat nadšené ječení zástupů fanynek? Který kluk nesnil o dráze rebelského rockera? Juřan, Žanek a Pavlík o něčem takovém sní v malém jihomoravském městečku roku 1967 – místo toho drnkají krotké taneční šlágry, jejich kaple schází bubeník a na místních hodech vystoupí jen díky tomu, že jejich zpěvačkou je dcera předsedy MNV. Jejich život se však změní, když se v městečku objeví dva tajemní cizinci – první, který si v elegantním obleku objednává martini s vodkou (říkejme mu třeba James B.), a druhý, který nápadně připomíná jednoho z členů kluky zuřivě milovaných Beaty. A jsou to právě písně této legendární kapely, které v naší inscenaci budou hrát klíčovou roli: *Here Comes the Sun, Love Me Do, Lucy in the Sky with Diamonds, All You Need Is Love, Michelle, Help!, A Hard Day's Night...* Původní juke-box muzikál osvědčeného autorského tria Slovák-Šotkovský-Štěpán nabídne vydatnou porci nestárnoucích hitů dua Lennon-McCartney i dosti bláznivý retro příběh o klukovském snění o velkém rockovém světě.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Jiří Mach nebo Jakub Zedníček, Viktor Skála nebo Petr Štěpán, Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Matyáš Kyncl, Tomáš Herajt, Miloš Fiala, Jan Dvořák, Marek Hurák, Tomáš Dalecký, Dominik Brychta a další.

VÍTĚZOVÉ ANKETY KŘÍDLA 2015/2016

Ceny divácké ankety Křídla byly předány v celkem sedmi kategoriích.

Nejoblíbenější herečkou se stala **Andrea Zelová**, do užší nominace se probjovaly také **Hana Holišová** a **Alena Antalová**. V kategorii *Nejoblíbenější herec* zvítězil **Aleš Slanina**, který si odnesl kromě sošky z dílny **Michala Mikulíče** také ocenění *Herecké asociace* jakožto celkový vítěz Křidel, jelikož získal od diváků nejvíce hlasů.

Za Splašené nůžky, kterým hlasující přičklí titul *Nejoblíbenější inscenace sezóny*, si cenu odnesl hostující režisér **Mikoláš Tyc**. První příčku kategorie *Nejvýraznější tvůrčí počin* obsadila důmyslná scénografie **Christoha Weyerse** k muzikálu *TITANIC*.

Stejně jako v předchozích letech byly uděleny také „interní“ ceny, o jejichž držitelích nerozhodují diváci, ale vedení divadla. *Cenou kolegia revue Dokořán* byla tentokrát poctěna herečka **Markéta Sedláčková**, *Cenou osobnosti sezóny* byl vyznamenán ředitel akciové společnosti **CARent Lubomír Hartman** a *Cenu bezpečného zázemí* převzal dlouholetý pracovník malířny **Jaroslav Buben**.

Pro většinu diváků v sále zůstane už jen ve vzpomínkách loňský podařený večer plný humoru a scén, kdy si herci neváhají udělat legraci sami ze sebe. Večer spojený s prestižním předáváním cen popularity a zvláště vydařených výkonů osobností spojených s Městským divadlem Brno. Za diváky jim všem děkujeme, vždyť bez nich bychom se nemohli tak skvěle bavit, smát, či truchlit, jednoduše fleskat tomu všemu skvělému, co na Činoherní a Hudební scéně v předešlé sezóně vytvářeli. Čtyři oceněné jsem požádal o rozhovor.

ANDREA ZELOVÁ: INSCENACE V NAŠEM DIVADLE MĚ STÁLE NĚKAM POSOUVAJÍ A NĚCO UČÍ

Když jsme se před více než dvěma lety bavili o popularitě a já jsem se tě ptal, jestli se se mnou budeš bavit, i když budeš slavná, smála ses a připadalo ti to jako skoro bezpředmětná legrace. No a je za námi rok 2016 a ty už potřetí vítězíš v divadelní anketě oblíbenosti u diváků. Jak se nyní díváš na popularitu, na účast v různých anketách, soutěžích, jak moc jsou různá ocenění a účast v nich pro herce důležité a jak moc může být popularita zavazující?

Jakékoliv ocenění je dle mého názoru pro každého herce velmi příjemné a já osobně z něho mám vždy obrovskou radost a moc si ho vážím. Je pro mě velkou motivací to, že si diváci všimnou mé herecké práce a ocení ji například prostřednictvím divácké ankety Křídla. Zároveň nejsem ovšem typ člověka, který by toužil po velké slávě a popularitě. Nepotřebuji, aby mě lidé poznávali na ulicích. Jsem naprosto spokojená s tím, jak je to teď. Mohu hrát v úžasných činoherních i muzikálových inscenacích v našem divadle, které mě stále někam posouvají a neustále něco učí.

Rozdáváš autogramy?

No, pár autogramů už jsem rozdala. Většinou u nás v divadle či na různých akcích, kde zpívám. Ale určitě to není něco, na co bych byla zvyklá a otravovalo mě to. Naopak mě to vždycky mile překvapí.

Co pro tebe bylo v roce 2016 pracovně nejdůležitější? Ve které roli ses cítila nejlépe, na co si ráda vzpomeneš? A co bylo pro tebe nejdůležitější v osobním životě?

Rok 2016 byl pro mě pracovně naprosto úžasný. Premiéru mělo několik nádherných inscenací v našem divadle, ve kterých jsem měla možnost si zahrát a jsem za to velmi vděčná. Za všechny bych ráda vzpomněla například premiéru velkolepého muzikálu *TITANIC* nebo maďarskou rockovou operu *Evangelium o Marii*, která pro mě byla náročná především v souvislosti s náročnými pěveckými party. V červnu pak měla premiéru na Biskupském dvoře muzikálová balada *Radúz*

a *Mahulena* v režii Stanislava Moši. Představení na Biskupském dvoře mají specifickou atmosféru, kterou mám moc ráda. Je to vždy příjemná změna, která už předznamenává začátek léta a prázdnin. V listopadu pak měla premiéru krásná inscenace *Zamilovaný Shakespeare*, kterou režíroval Stanislav Slovák. Její zkoušení bylo náročné, ale velmi krásné, a každé uvedení tohoto představení je pro mě velkým zážitkem. V osobním životě se příliš změn neudálo, ale myslím, že o to více překvapení a zážitků mě čeká v tom roce novém a nesmím se na to těšit (*smích*). Mým největším přáním je hlavně hodně zdraví pro celou moji rodinu a mé nejbližší.

V mužské kategorii byl oceněn jako nejoblíbenější herec tvůj spolužák a dá se snad říct i spolučník, se kterým jste do Městského divadla přišli společně, Aleš Slanina. Myslíš, že je to pouhá náhoda, nebo vás dva spojuje nějaká společná divadelní magie?

Netuším, jestli nás s Alešem spojuje nějaká společná divadelní magie (*smích*). Pravdou ovšem je, že jsme velcí kamarádi již od školy a zahráli jsme si společně milenecké dvojice již v několika inscenacích. Nebojím se tedy říct, že jsme sehraná dvojka. S Alešem je vždycky radost pracovat, jelikož je velmi vstřícný, ohleduplný, milý a především talentovaný. Jsme na sebe za tu dobu už zvyklí a vždycky se těšíme na naše společné zkoušení, jelikož vím, že si ho moc užijeme. Doufám, že nás v našem divadle čeká ještě hodně společné herecké práce. Moc se na ni těším.

CHRISTOPH WEYERS: NEJLEPŠÍ SCÉNA JE VŽDY TA, NA KTERÉ PŘÁVĚ PRACUJI

Pokud sám hodnotíte svoji práci, lze považovat právě TITANIC za mimořádné dílo především vzhledem k monumentálnosti scény pro venkovní provedení?

Titanic je skutečně velkým dílem, které se lidí i po více než 100 letech stále silně dotýká. Na mou práci mohou pohlížet jen v kontextu s ostatními složkami, které jsou rovněž odpovědné za to, aby byl divadelní večer naplněn hlubokými zážitky. Bez smysluplného scénáře, hudby nebo režie nemá má práce žádný význam. Jen díky souhře všech tvůrčích hlav, které ze sebe vydají to nejlepší, je taková muzikálová produkce jako *TITANIC* úspěšná. Že se představení konaná pod širým nebem plánují velkoryseji, to na jedné straně souvisí s větším počtem míst na tribuně, která většinou pojme více než 2000 diváků, a na druhé straně s tím, že zde nejsou prostorová omezení jako v uzavřeném divadle. To s sebou sice nese výhody, ale venkovní představení mají i jiné zákonitosti. Scéna musí být dobře chráněná před deštěm, především co se týče citlivé a choulostivé techniky. Ovšem největším problémem jsou vždy vítr a letní bouřky, kdy rychlost větru může nezdědky dosahovat více než 120 km/hod. Pak musí všechno držet!

Stavěl jste někdy ještě větší scénu, než byla ta pro TITANIC ve Švýcarsku?

Ano, velikost však není pro kvalitu scény žádným měřítkem, pokud není zajištěn dramaturgický a scénický spád. Také ve Švýcarsku jsem už stavěl větší scény. Napadá mě například inscenace *Tell*. Divadelní produkce o švýcarském národním hrdinovi a boji za svobodu. Tam jsem se pomocí přírodních materiálů pokusil vyjádřit spojenectví a hlubokou lásku Švýcarů k jejich zemi. Pro představu pár faktů: Jeviště měřilo na šířku 67 metrů a do hloubky 35 metrů. Bylo nutné opracovat 4 kilometry kmenů stromů a 80 tun žulového kamene. Na levé a pravé straně stály dva hrady, které zároveň sloužily jako majáky o výšce 18 metrů. Nejvyšší bod jeviště byl ve výšce 15 metrů a samozřejmě se po něm dalo chodit. Byl zde sklopné pódium o rozměrech 15 krát 10 metrů, ze kterého se při legendárním sestřelení jablka sestavila 8 metrů dlouhá kuše, malý Tellův syn stál na kuši ve výšce 7 metrů.

A byl vystřelen šíp. To všechno bylo velmi impozantní a nesrovnatelné s obvyklou stavbou scény. **Kterou z vašich dosud vytvořených scén (pro jakékoliv divadlo ve světě) považujete za nejsložitější, v čem složitost spočívala, a kterou osobně považujete za nejzdařilejší?**

Složitost neexistuje. Jsou technicky náročné produkce, u nichž realizace některých mých nápadů ve velké míře závisí na technických pracovnících, dílnách a inženýrech. Já samozřejmě neznám možnosti divadla, když v něm pracuji poprvé. To přirozeně vždy zohledňuji i při plánování inscenace. Samozřejmě, jako všude na světě je nutné dodržet finanční rámec, který má produkce k dispozici. Otázka, která scéna byla pro mě osobně nejlepší, je snadná: Vždy ta, na které právě pracuji!

Působil jste v mnoha divadlech ve světě. Přihlížte při své tvorbě k místu, zemi, kde scéna vzniká?

Divadlo je velmi mezinárodní jazyk a kulturně a z estetického hlediska existují jen regionální odchylky, které se většinou týkají jen vkusu nebo způsobu vyjádření. Pokud to představení dovoluje, rád do něj trochu zapracuji regionální vlivy. Například pro dílo George Gershwina (*inscenace Pardon my English, pozn. red.*), které se odehrává v Drážďanech, kde bylo také uvedeno,

Vítěz ankety Křídla v kategorii
Nejoblíbenější herec, Aleš Slanina

jsem všechny kostýmy ladil do černo-žluta. Což bylo pro obyvatele Drážďan velmi zábavné, protože tyto barvy jsou klubovými barvami jejich oblíbeného fotbalového klubu Dynamo Drážďany. Nebo, budeme-li mluvit o Brnu, při práci na *Skleněném pokoji* jsem se intenzivně zabýval historií města, nejen historií vily Tugendhat.

Jaká je úroveň divadla z vašeho pohledu v České republice a jestli to lze říct, i v Brně?

Bohužel nemůžu mluvit za celou Českou republiku. Viděl jsem několik divadelních a operních představení v Praze, která byla velmi zdařilá, měl jsem však u nich vždy pocit, že se připravují hlavně pro diváky z řad turistů. První kontakt s českým divadlem jsem měl jako mladý muž, kdy jsem byl velmi fascinován pražským avantgardním divadlem *Laterna magika*. To byl opravdu nový pohled na divadlo a trvale mě ovlivnil. Pak se pro mě stalo malou domovskou základnou Brno. Právě kvalita muzikálových produkcí je zde enormně vysoká a na městské divadlo na velmi vysoké úrovni. Všichni ze sebe chtějí vydat vždy jen to nejlepší a i když se zdá, že už se to podařilo, pořád se až do premiéry pracuje na vylepšení maličkostí.

Jak vnímáte ocenění udělované hercům či tvůrcům, když je přece jasné, že nejdůležitější je především zaplněné divadlo?

Ocenění je pěkným uznáním pro umělce a znamená, že to, co dělá, snad není úplně špatně. Je to balzám na duši umělce, protože ten se často s tím, co dělá, musí vypořádat sám a opravdu neví, jestli se vydal správnou cestou! Avšak to opravdu nejdůležitější je, aby měl divák radost z toho, co vidí. V nejlepší případě ho má představení provázet ještě řadu dní, ale i jen když se dokáže večer v divadle uvolnit a představení ho jakkoliv emočně zasáhne, pak splnilo divadlo svůj cíl. A to je pak vidět na počtu diváků, s čímž Brno, jak vím, nemá žádný problém. Aby to tak zůstalo i nadále, musíme neustále pracovat.

Jaký pro vás byl rok 2016 a jaké vás čekají tvůrčí výzvy v roce 2017?

Rok 2016 byl velmi turbulentní! Ke své práci scénografa a kostyméra vedu navíc společně se svou ženou a jedním společníkem z Norska velké divadelní vydavatelství v Berlíně. Mimo jiné vydáváme také nové divadelní tituly, především muzikály, které jsou pak většinou rychle uvedeny na evropských jevištích. Tak například nový muzikál, který bude pod názvem *Santa Maria* v létě 2017 uveden ve Vídni. Režii tohoto představení v Muzejní čtvrti bude mít na starosti Stanislav Moša a já budu navrhovat scénu a kostýmy. Hned poté následuje *Saturday Night Fever* ve Švýcarsku a poté *Rent* v Lublani ve Slovinsku.

LUBOMÍR HARTMAN: LÍBÍ SE MI, JAK MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO FUNGUJE JAKO CELEK

Lubomír Hartman, který patří mezi významné podnikatele Brna, a firma, v jejímž čele stojí, je už léta zárukou solidnosti a korektního přístupu. Jako významný spolupracovník divadla byl vyhlášen *Osobností sezóny*.

Jak vlastně dlouho trvá tvoje spolupráce s MdB? A co tě k této scéně pojí?

Moje aktivní spolupráce s divadlem trvá více než 5 let, ale kolem této brněnské divadelní scény i žánru se pohybujeme určitě již 20 let. Zpočátku byla tato spolupráce postavena hodně na mezilidských vztazích, kdy jsem se v té době seznámil s Petrem Gazdíkem, a tak nějak se mu stala společnost CAREnt, a.s. malým partnerem v jeho aktivitách. V Kounicově ulici jsme v G-Studiu zažili spoustu legrace, a tak jsem se vlastně poprvé dostal i k muzikálu. Petr, Johanka Gazdíková, Alenka Antalová a samozřejmě i spousta dalších herců, zpěváků a tanečníků – po předchozích zkušenostech z návštěv divadla a především divadelní „klasiky“ to bylo pro mě něco zcela nového a nevidaného. Ze všech muzikálových představení vyzářovalo maximální osobní nasazení všech účinkujících, byla cítit skutečná motivace, i (a to jsme nemohli mít srovnání) opravdová kvalita. Do té doby jsem registroval samozřejmě „Mrštíkovo divadlo“ v Lidické ulici, ale vůbec si nevybavuji, kdy jsem je předtím navštívil, natož o jaké představení se jednalo.

Považuješ návštěvu divadla za svátek? A navštěvuješ i mimobrněnské scény?

Mimo Brno se do divadla moc nedostanu, vzpomínám však rád na představení v Karlíně *Kdo je tady ředitel?* Určitě je fajn, když se člověk v divadle odreaguje i zasměje. Občas se zajedu podívat na ochotnická divadla do Boleradic, odkud pocházím a kde i na vesnici mají regulérní kamenné divadlo. Asi největší divadelní zážitek jsme zažili před 5 lety v Číně v obrovském přírodním amfiteátru, kde vystupovalo několik set herců, zvířata, nechyběla tam ani chůze po vodě, světelné efekty, spíše to však byla trochu show než divadlo, ale zajímavé to bylo. Patříme mezi hlavní partnery Městského divadla Brno, nyní často a rád divadla navštěvuji, ovšem jsem již tak trochu „starší ročník“, a tak jsou pro mě návštěvy divadla stále svátkem,

Lubomír Hartman s rektorem JAMU
Ivem Medkem při křtu nové divadelní ročenky

tak jak to pro nás bývalo i kdysi, když jsme byli opravdu mladí.

Co nejvíce na scénách v Lidické ulici oceňuješ?

Líbí se mi, jak Městské divadlo Brno funguje jako celek, od množství premiér, kolik je schopno nastudovat, až po neustále plná hlediště na obou scénách, což není v dnešní době vůbec jednoduché. Vyžaduje to jistě obrovské nasazení od všech pracovníků kolem, až po herce přímo na pódiu. I tam je vidět, že konkurence je opravdu velká a že každý musí podat maximální výkon, aby obstál. Je to však jako v každém podnikání. Pokud by nebyla nasazena vysoká laťka, divák by příště nepřišel. Pro naši firmu CAREnt, a.s. je jistě dobré být v této společnosti, vyznáváme podobné hodnoty a je i naší snahou být úspěšnou firmou na trhu.

MIKOLÁŠ TYC: DIVÁCKÉ OCENĚNÍ, TO JE RADOST, ČLOVĚKU DODÁ ENERGII DO DALŠÍ UMĚLECKÉ TVORBY

Jako hostující režisér jste si odvezl vcelku už velmi prestižní diváckou cenu za nejuspěšnější inscenaci. Kde Křídla skončí? Ve skříni v krabici, nebo dostanou nějaké čestné místo ve vašem bytě? A co vůbec říkáte na různá oceňování, vyznamenávání a podobně?

Musím přiznat, že ocenění mi udělalo ohromnou radost – a navíc cena jako taková se mi moc líbí. Takže už ji mám doma vystavenou, Křídla poletuji nad obývacím pokojem (*smích*). A co na to říkáš? Hodně záleží na tom, kdo cenu uděluje a jakou má díky tomu prestiž. Divácké ocenění, a navíc v Městském divadle Brno, to je ohromná radost. Člověk získá pocit, že jeho práce dává

smysl, a dodá mu to energii do další umělecké tvorby. Opravdu si toho moc vážím.

Jak vlastně vznikla spolupráce, jejímž výsledkem byly *Splašené nůžky*?

Myslím, že docela přirozeně. Stanislav Moša mi nabízí jednu radostnou příležitost za druhou a jsem vděčný především jemu, že mě přizval ke spolupráci s Městským divadlem Brno. Po nádherné zkušenosti s *Podivným případem se psem* a po lyrickém *Princi Homburském* přišla nabídka na komedii. *Splašené nůžky* znal a zdravě prosazoval dramaturg Jan Šotkovský, Michal Isteník se jednou nechal slyšet, že by chtěl improvizovat, bylo to celé velmi příjemné a organické. Pak už jsme se jen bavili zkoušením, s celým obsazením jsme se vypravili na studijní výlet do Zlína (*Městské divadlo Zlín má tuto inscenaci rovněž na repertoáru, pozn. red.*). A také nám velice pomohli ostatní herci v divadle, kteří během generálek pokládali záludné otázky, abychom pak byli na diváky připraveni.

Jak se vám v Brně pracovalo? Šlo vždycky všechno jako na drátkách, nebo jste musel občas ukázat, že režisér je inscenace pán? A kdyby přišla další nabídka, berete?

Pochopitelně beru, s velkou radostí! Divadlo je založené na vzájemném setkávání, režiséra s herci, herců s diváky, divadla s městem. A v Městském divadle Brno je cítit opravdový soulad, množství talentů (a nejen hereckých) a skutečný umělecký potenciál. Nikde jinde se mi nepracovalo tak dobře, ohromně si vážím herecké kázně, soustředěnosti, ale zároveň uvolněnosti, která na zkouškách panuje. Ano, několikrát jsem musel řešit drobné třenice, ale nikdy nic zásadního. Líbí se mi, že si herci uvědomují, že jde především o výsledek, a chtějí se na něm tvořivě podílet.

Jste zcestovalý člověk a ve své profesi můžete jistě porovnávat. Jaká je úroveň českého divadelnictví ve srovnání se světem? A dokázala by se některá naše například muzikálová divadla prosadit dejme tomu v New Yorku či Londýně?

To je trochu záludná otázka. Divadlo žije v daném okamžiku, tady a teď. Souzní se svým časem a prostorem – a také se svými diváky. Nepochybuji o tom, že by některá naše divadla dokázala uspět v zahraničí – ostatně Městské divadlo Brno úspěšně zcestovalo velký kus Evropy. Ale pro skutečné srovnání bychom museli zažít i proměnu diváckého vnímání. Myslím, že naše divadlo se rozhodně nemusí obávat srovnání, máme silné osobnosti, skvělé divadelní tradice, jsme schopni ironie, nadhledu, umíme kombinovat vysoké i nízké, směšné

a tragické. Takže pokud budeme umělecky upřímní, pokud uvidíme svět jako scénu a na jevišti pak takové scény pravdivě předvedeme, není žádný důvod pro ostych ze srovnávání.

Jaký pro vás byl rok 2016, co se vám v něm ještě podařilo, a jaký bude především pracovní rok následující?

Uplynulý rok byl pro mě hodně intenzivní a objevený. Spolupracoval jsem s řadou souborů, inscenoval jsem Čapka, Schillera, dva muzikály. Poznal jsem mimořádné osobnosti. Byl to objevený rok. Tak snad letos svět nepoleví a bude stále stejně nádherný a inspirativní. Čeká mě první uvedení nového českého textu, detektivka, současné drama. A závěrem roku bych moc rád připravoval další inscenaci pro Městské divadlo Brno.

Máte svůj režisérský sen? Pokud ano, co v něm je a koho byste chtěl režirovat?

Několikrát se mi můj režijní sen zhmotnil do nějakého textu, ale časem se pak třeba ukáže, že již není tak aktuální, nebo zkrátka zjistíte, že už vás přitahuje zase něco jiného. Takže mojí výzvou v poslední době jsou texty, které mají co říct k dnešku, kde je nějak umělecky zachycena pravda života. Zbožňuji texty, které vypráví nevšední příběhy o silných osobnostech, kde jsou silné herecké příležitosti pro konkrétní herce, kde je zkrátka něco živého, o čem také přemýšlím a co bych rád scénicky uskutečnil.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

**MARKÉTA
SEDLÁČKOVÁ**

DRŽITELKA CENY KOLEGIA REVUE DOKOŘÁN

RYBA POTMĚ

(...) Autorem divadelní hry *Ryba potmě* je Larry David, známý americký stand-up komik a sitcomový autor, který s *Rybou potmě* debutoval loni ve svých šedesáti osmi letech na Broadwayi jako divadelní autor. (...) Výsledkem je opravdu svižně napsaná situáční komedie, která prozrazuje, že autor má se sitcomy bohaté zkušenosti. To se dá odečíst nejen ze žánru, ale také z komedie plné vtipných dějových zápletek z obyčejného domovského či nemocničního prostředí. Z toho, jak je komedie konstruovaná a dialogy v ní napsané, je navíc jasně vidět autorův cit pro timing a pointu. (...) Na výsledku bylo vidět, že režie se zcela zdůvěřila textu a snaží se otevřít a rozehrávat všechny jeho možnosti a valéry. To je samozřejmě správně, protože hra je napsána dobře a není třeba ji vylepšovat či domýšlet nějakými režijními cinglaty, což Tyc se svým týmem naštěstí nedělá. Před brněnským publikem tak běží svižná

komediální inscenace, jejíž tempo skvěle podtrhuje hudba Jiřího Hájka volně si pohrávající se židovskými názvuky. Tyc se snaží diváka bavit zejména pečlivým rozkladem a kolorováním jednotlivých charakterů a vztahů (...) Skála podává svého Normana jako roztržitého neurotického hrdinu s odzbrojující přímocí člověka, který se ve všem hodně „plácá“. Tyto komediální nemotory si Skála zkusil už mnohokrát předtím a je vidět, že mu tento „šuplík“ více než sedí. Kdo ovšem večeru nasazuje skutečnou korunu zábavné záležitosti, je Zdena Herfortová. Tento nesmírně živý a spontánní komediální projev je v jedné optice hereckým uragánem a z jiného úhlu nesmírně precizovanou ukázkou výkonu, z něž prýští letité zkušenosti jak vše intonovat, jak načasovat repliku, ale aby vše vypadalo přirozeně a jakoby samovolně. Ale v inscenaci se dočkáte i zajímavých hereckých miniatur, ať je to Mária Lalková jako Fabiana Melendezová z Portorika nebo rázná manželka hlavního hrdiny Brenda, jak ji úsečně, ale přesně hraje Katarína Ptáčková. (...) Tycova inscenace *Ryba potmě* je svižnou podívanou, která se opírá o zajímavý text a stejně tak směrem k žánru o poměrně velké obsazení napříč skutečně všemi generacemi. Jistě bude divácky vítaným zpestřením repertoáru zdejší Činoherní scény. (...)

Luboš Mareček, *ČRo Vltava*, 22. 12. 2016

RYBA POTMĚ

Zaplat Bůh za staré dobré, osvědčené modely veseloher. Pokud má autor aspoň trochu za ušima, nemůže nic zkazit, naopak. A Larry David

je osvědčený a ostřílený autor sitcomů a veseloher, takže se máte nač těšit. Ten model? To se vezme skupina podivnů, možná až „pošuků“ se vzájemně nekompatibilními povahovými vlastnostmi, z nich se „uhňácá“ rodina a všichni se vystaví nějaké nenadálé, závažné, až osudové události, aby se jejich povahové vlastnosti pěkně nahatě projevily. A pak už záleží na vynalézavosti autora, aby repliky byly vtipné a neotřelé. (...) Dramaturg Jan Šotkovský ukořistil hru, na které ještě pořádně neoschnul inkoust, a tak sledujete hru v evropské premiéře v perfektním překladu Pavla Dominika a neméně perfektní režii Mikoláše Tyce. Viktor Skála s Igorem Ondříčkem jsou bratři „jak se patří“ a Zdena Herfortová jako jejich matka si roli užila a využila k nevídané expozici dominujícího mateřství a ženství, i když v tom není sama. Katarína Ptáčková a ostatní ženy jí v postupném semetrikovatění, které sebou přináší léta strávená v partnerském soužití, zdatně sekundují, a mužské role jsou příležitostí k vyřádění zejména pro Jana Mazáka a Zdeňka Junáka. Premiéra se vydařila a troufám si předvídat, že reprízy budou ještě lepší. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 27. 12. 2016

BRNO SE PO FENOMENÁLNÍM NÁVRATU LOUČÍ S MARY POPPINS

(...) Na letošní prosinec MdB ohlásilo limitovanou sérii třiceti představení, a opět byl téměř vždy plný dům až po střechu. *Mary Poppins* totiž ani trochu nezestárla a pořád patří mezi naprostou špičku mezi muzikály pro děti i jejich rodiče. Nenudíte se, ani když dílo vidíte potřetí, popáté... Skvělá hudební čísla, choreografie, triky a především herecké výkony snad ani nemohou zvešdnět. V Brně navíc získali novou titulní představitelku, která není jen důstojnou alternativou oblíbené Aleny Antalové. Ivana Vaňková je po všech stránkách vynikající. Škoda, že se jedná o obnovenou inscenaci, jinak by byla žhavou kandidátkou na muzikálovou Thálii. Její Mary je elegantní a temperamentní, zároveň z ní vyzáruje vnitřní klid. Že je „chůvou prakticky ideální“, jí věříte hned od prvního výstupu. Výborně zpívá, příkladně artikuluje. Každou situaci má pevně ve svých rukou, postavu navíc obdařuje až aristokratickou vznešeností. Nového obsazení se po šesti letech od původní premiéry samozřejmě dočkaly i dětské role. Ve dvou stěžejních (sourozenci Banksovi) jsem viděl Alenu Juráčkovou

5. – 8. LEDNA 2017

JOHNNY BLUE V INGOLSTADTU

a Josefa Gazdřka, kteří mě osobně nadchli víc než původní představitel. Byli dokonale sehraňi a hlavně zpřivali tak, jak v českých poměrech dětské protagonisty slycháme zpřivat opravdu zřřdkakdy. V muzikálu jsou navíc i nositeli určitého humoru, jejich rádo by dospělácké hlášky uvádřil publikum často doslova do varu. Ve dvou finálních scénách tančí tak, že by se za ně nemusel stydět ani Londýn. Dalo by se říci profesionálové každým coulem. (...) V dalších velkých rolích opět vystupují opory brněnské muzikálové scény, jako bezstarostného kominřka Berta jsem tentokrát viděl charismatického Dušana Vitázka, ve zprvu nerudného George Bankse se proměňuje Martin Havelka, jeho trochu submisivní ženušku ztvárnila bezchybně Jana Musilová, k popukání byl stále hněv Zuzany Maurery v postavě zlé chůvy slečny Andrewsové. Celé představení dýchá neskutečnou energií, a tudíž lze jen těžko říci, která ze scén je nejlepší. Zda samotný přichod kouzelné Mary k Banksovým, Bertovy kominřické taškařice, nenápadná, ale silná epizoda se stařenkou krmící ptáčky, nebo dětem hrůzu nahánějící (a snad i v dnešní době trochu výchovné) hudební čislo obživlých hraček *Zlobí, děti zlobí*. Či snad až pohádkový závěr, kdy rodiče dojdou k poznání, že mohou být pro děti užitečnější než sebelepší chůva? Byl jsem až překvapen, jak výborná inscenace Petra Gazdřka

dozřála a jak strhující představení stále zvedá diváky ze sedadel. A hladí po duši. Obdivuhodné!

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 29. 12. 2016

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO PŘED KONCEM ROKU 2016

(...) *Mary Poppins* má vše, co se od muzikálu žádá. Brněnská scéna, dostane-li se jí takové předlohy, ji zvládne s bravurou, s níž se nemusí obávat žádné konkurence. Děj se odehrává na pozadí již historických společenských a rodinných reálií, aktuálních však i pro náš dnešek. Do života a problémů jedné rodiny odkudsi z neznáma vstupuje podivuhodná chůva. Je jiná než ostatní, vládne kouzly, získá si své svěření, současně i diváky v hledišti, jak děti, tak dospělí. Samozřejmě, že chytí výborná hudba a vtipný text, pěkně do češtiny převedený. Muzikál, dalo by se říci, již ze „staré zlaté éry“. S happy endem i povzbudivým posláním: „Stačí jen chtít a rázem je vše možné!“ Představení rodinné, pro čas předvánoční ideální, v provedení MdB výborné. Jedno z těch, které se výrazně zapíšou do historie scény. Zvláštní ocenění oběma dětským představitelům! (...)

Jaroslav Štěpaník,

www.brnozurnal.cz, 19. 12. 2016

MARY POPPINS – SKVOSTNÝ VÁNOČNÍ DÁREK

(...) Ten příběh je dojemný a krásný zároveň, jak už zdařilé pohádkové příběhy bývají. Přísný otec nemající kvůli ustavičné práci čas na děti, chaotická maminka nezvládající ani děti ani domácnost, chůvy střídající se jako na běžícím pásu a dvě děti, starší dívka a malý chlapec, rozjívěné a paličaté, jak už děti ponechané péči nekompetentního služebnictva bývají. Tedy dokud se neobjevila z nebe spadlá Mary Poppins, chůva ideálních schopností, která nejprve zvládla obě děti, pak napravila hodnotový žebříček jejich otců a nakonec dodala sebevědomí a sebeúctu jejich matce. Příběh se samozřejmě nemůže obejít bez mezihry, kdy se zdá všechno ztraceno a scénu ovládne zlá chůva vybavená žlučovým líkěrem, které se bojí i přísný otec, ale to je jen epizoda nutná k vygradování happy endu. K tomu si domyslete krásnou hudbu, nádherně zazpívané písně i dětskými interprety, bravurně zvládnuté taneční vložky a barvitou scénu. Herci Městského divadla a jeho režie dodali spoustu drobných vtípků a diváci spontánními ovacemi vestoje nepustili herce pěkně dlouho ze scény. Tleskalo se dlouho poté, co se opona definitivně zatáhla a po představení bylo foyer mnohem tišší než před ním, protože hlavičky měly plno práce se zpracováním všech těch krásných dojmů, a tak nechaly ústa zavřená a místo nich rozzářily oči. (...)

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 12. 12. 2016

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V. Jiri Břečka, Jan Rychlik, Vlastimil Hála / Limonádový Joe
Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / Zamliovany Shakespeare
Larry David / Ryba polně

Thomas Meeran, Christopher Curtis / Chaplin

John Stemberk / O myšlech a fidelech

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpan / Blis

Miloš Štědroň, Milan Uhde / Víki kráčí za štěstím
Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Žitkovské bohyně
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpan / Bmērské ložo

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vřšenky, plakát, program atp.)

DUŠAN VITÁZEK TO POPRVÉ ZKUSIL JAKO REŽISÉR

Poprvé v životě si Dušan Vitázek vyzkoušel, jaké to je řídit tým divadelních kolegů v postavení asistenta režie. V divácky náročném prostředí německého Ingolstadtu se spolupodílel na přípravě čtyř repríz představení původního muzikálu *Johnny Blue*. Samozřejmě v němčině.

„A obstál na výbournou. Vzhledem k probíhajícím zkouškám na muzikál *Chaplin* jsem se nemohl připravit v Ingolstadtu zúčastnit, a tak jsem značný díl práce nechal na Dušanovi. Odvedl ji výborně.“ pochválil Vitázka Stanislav Moša, který přijel před prvním představením na generálku a následnou německou premiéru. „Ta práce mě doslova nadchla a já už bych chtěl od teď jen režirovat,“ uvedl Dušan napůl žertem po premiéře, kde publikum zaplněného divadla ocenilo výkon souboru potleskem vestoje. Jak vysvětlil, volba na něj jako na asistenta režie na přípravách pro Německo padla především kvůli tomu, že sám hlavní roli slepého zpěváka hraje na domovské scéně (spolu s Jiřím Machem), a také proto, že při brněnském nastudování byl u zkoušení zřejmě nejvíce ze všech.

„Získal jsem tak o přípravě představení dost slušný přehled, a tak vznikl můj nový post asistenta režie,“ vysvětlil. Pro německy mluvící diváky vybral Stanislav Moša, který muzikál napsal, představitele čtyř hlavních rolí v zahraničí. Dominantní postavu Satany ztvárnila Elisabeth Sikora původem ze Švýcarska, jejího skvělého pobočníka vytváří Jakub Zedníček. Dalším je Rakušan s polskými kořeny Aris Sas, který si zahrál přítele Johnnyho, Mrchu Freda. Slepého zpěváka ztvárnil Samuel Tobias Klauser a jeho partnerkou, která ho láskou zachrání ze spárů pekla, byla velmi populární Němka Eveline Suter.

„Na sehrání bylo málo času. Obešlo se to našťastí bez stresů a problémů. Já jsem měl celou dobu zkoušení především na paměti, že se jedná o hru s písněmi populárního skladatele Ralpa Siegla, takže představení může vyznívat spíše jako koncert než divadlo, a je tedy hrozně těžké scénu „naplnit“ osobností herce. Nejtěžší je tedy podle mě herecky investovat do příběhu sebe sama, aby to vše fungovalo,“ vysvětlil svůj postoj k režii Dušan. „V přípravách jsem si ani neuvědomoval, že já v tomto představení taky hraji, byť ho znám celé nazpaměť. Bavilo mě, že jsem mohl s určitou nadsázkou takřka kecat úplně do všeho a taky být u všeho,“ přiznal.

A i když se při zkouškách bránil představě, že by mohl při děkovačce být také jako spoluvůdce přítomný na jevišti, i k tomu nakonec došlo po bouřlivém aplausu po skvěle předvedeném představení. Úspěch muzikálu nakonec dojal i samotného autora písní Ralpa Siegla, který je na popularitu nejen v Rakousku, Švýcarsku či Německu, ale i v Itálii či Francii přece jen zvyklý. „Byl to úžasný zážitek a mě samotného až překvapil, mnohokrát Brnu a vám všem děkuji,“ uvedl se slzami v očích jednasedmdesátiletý hitmaker, který má za sebou už přes 2000 složených písní, dvakrát si odnesl hlavní cenu Eurovize. Mezi jeho přátele a spolupracovníky patří mimořádně i Karel Gott, kterého při vystupování v Německu Ralph zastupuje.

„Ralph, kterého znám přes dva roky především díky tomu, co v Brně produkuje, se nikdy neřivil, jestli kumšt pochází z východu či západu. Jak sám řekl, uznává kvality, které jsme my do muzikálové tvorby přinesli, a je zjevně velmi rád, stejně jako já, že něco takového mohlo vzniknout,“ doplnil po představení režisér a tvůrce příběhu Stanislav Moša.

„Když se nyní mluví tak hodně o Evropě, je tento projekt příkladem toho, že je úplně jedno, kdo jakým jazykem mluví, když jde o společnou práci lidí, kteří mají rádi divadlo a vytváří tím celoevropský přesah,“ doplnil Stanislav Moša.

Text: Miroslav Homola

ZSD
1996–2016

KVALITNĚ A EKOLOGICKY

Stavební činnost
Odpadové hospodářství
Recyklace
Demolice

www.zsd.as

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí
30. 11. 2017

Městské divadlo Brno

Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komecni@mdb.cz

Který kluk v šestnácti letech nezakládal kapelu? Který kluk jednou netoužil před zaplněným stadionem už prvním hrábnutím do strun kytary vyvolat nadšené ječení zástupů fanynek? Který kluk nesnil o dráze rebelského rockera?

Juřan, Žanek a Pavlík o něčem takovém sní v malém jihomoravském městečku roku 1967. Jenže jejich skupina Beatrolls (ano, už názvem se snaží chlapi přiblížit obdivovaným Beatles) se vyvíjí jiným směrem – místo smělých rebelských plánů drnkají krotké taneční šláгры, jejich kapele schází bubeník a na místních hodech vystoupí jen díky tomu, že jejich zpěvačkou je dcera předsedy MNV. Netuší ovšem, že problémy s Beatles mají i v Anglii, a to na nejvyšších místech: sama britská královna řeší, že její milovaná skupina nezní už jako dřív...

Život Juřana, Žanka a Pavlíka i celého městečka se však mění, když se v něm objeví dva tajemní cizinci – první, který si v elegantním obleku objednává martini s vodkou (říkejme mu třeba James B.) a druhý, který nápadně připomíná právě jednoho ze čtyř Beatlů. A to ještě nikdo netuší, že za všechny zmatky

může vlastně jistý Jožan Stárek, který v roce 1912 při cestě do Ameriky vypil v southamp-tonské přístavní krčmě tolik whisky, až nena-stoupil na loď zvanou Titanic...

Původní bláznivá komedie *Bítl's* osvědčené autorské trojice **Petra Štěpána, Jana Šotkovského** a **Stanislava Slováka** (*Sněhurka a sedm trpaslíků, Měsíční kámen, Mendel aneb Vzpoura hrášků*) nabídne půvabný retro příběh o klukovském snění o velkém rockovém světě, prodechnutý obdivem i radostí z nestárnoucích písní Beatles. A jsou to právě legendární šláгры pánů Lennona, McCartneyho a Harrisona, které budou v naší inscenaci hrát klíčovou roli: *Here Comes the Sun, Love Me Do, Lucy in the Sky with Diamonds, All You Need Is Love, Let It Be, Michelle, Help!, A Hard Day's Night...*

Proslulé písně uslyšíte v původních aranžích **Daniela Kyzlinka** a **Jiřího Levíčka** pořízených speciálně pro náš orchestr. Ten bude hrát pod taktovkou **Františka Šterbáka**, (který se zároveň ujme hudebního nastudování), a **Emy Mikeškové**. Scénu a masky navrhl **Jaroslav Milfajt**, autorem scénických projekcí je **Petr Hloušek**, kostýmy pochází z dílny **Andrey Kučerové**, tvůrcem choreografií je **Michal Matěj**, dramaturgy inscenace budou **Miroslav Ondra** a **Jan Šotkovský**. V roli ústřední trojice chlapců se představí **Dominik Brychta**, **Tomáš Dalecký**, **Jan Dvořák**, **Miloš Fiala**, **Tomáš Herajt**, **Marek Hurák** a **Matyáš Kyncl**. V dalších rolích je doplní **Jiří Mach** nebo **Jakub Zedníček** (Richard Starkey), **Lukáš Janota** nebo **Aleš Slanina** (James B.), **Viktor Skála** nebo **Petr Štěpán** (Homola, předseda MNV), **Michal Isteník** nebo **Alan Novotný** (Kolářek, jeho podržtaška), **Barbora Remišová** nebo **Eliška Skálová** (Renča, Homolova dcera) a další. Premiéra inscenace se odehraje na Hudební scéně 4. března 2017.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VIDENSKÁ

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžování

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN ÚNOR 2017
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

221. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 18. 1. 2017

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

vítězové ankety Křídla

Poslední strana:

plakát muzikálu Johnny Blue

Ingolstadt, leden 2017

OSTROV POKLADŮ

9. – 12. února 2017
Derniéra na Hudební scéně

Muzikál *Ostrov pokladů* umně proplétá životní osudy spisovatele Roberta Louise Stevensona s napínavým příběhem jeho románu *Ostrov pokladů* o pirátech, odvážném chlapci Jimu Hawkinsovi a lstivému Johnu Silverovi s dřevěnou nohou a papouškem na rameni. V hlavní trojroli exceluje Lukáš Janota a Aleš Slanina. V únoru máte poslední příležitost ucítit vůni stělného prachu a zpěněné mořské vody – s *Ostrovem pokladů* se na Hudební scéně rozloučíme v derniéře již 12. února!

Johnny Blue (UA)

Gastspiel Stadttheater Brno
Musical von Stanislav Moša
Musik von Ralph Siegel
in deutscher Sprache

5./6./7./8.
Januar 2017
Großes Haus

Stadttheater
Ingolstadt

SILVESTROVSKÁ NOC NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ